

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie zwraca się do Trybunału o:

- uchylenie postanowienia Sądu z dnia 9 stycznia 2015 r.,
- zwrócenie sprawy do Sądu celem wydania orzeczenia,
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Odwołanie złożone w trybie art. 56 Statutu Trybunału skierowane jest przeciwko postanowieniu Sądu z dnia 9 stycznia 2015 r. w sprawie T-482/12. Sąd mocą tego postanowienia odrzucił jako niedopuszczalną skargę wniesioną przez Internationaler Hilfsfonds e.V. na decyzję Komisji Europejskiej w związku z niepełnym przedstawieniem dokumentów i zarzutów skargi. Niemniej jednak Komisja, zgodnie z wymogami ustanowionymi w wyroku Sądu z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie T-300/10, niezależnie od kilku wyjątków, była zobowiązana do wydania skarżącemu wszystkich dokumentów znajdujących się w aktach dotyczących umowy LIEN 97-2011. Te wymogi nie zostały przez nią spełnione: zamiast tego Komisja opatrzyła liczne dokumenty pustymi miejscami i utajniła niektóre fragmenty a kilku dokumentów w ogóle nie przedstawiła. Internationaler Hilfsfonds e.V. w skardze z dnia 27 października 2012 r. przedstawiło w pełnym zakresie swoje zarzuty, przedkładając i powołując się na swoje pismo z dnia 27 lipca 2012 r. skierowane do Komisji, w drodze którego wezwało ono Komisję do podjęcia niezbędnych w konsekwencji środków zgodnie z art. 266 TFUE w zw. z art. 254 ust. 6 TFUE. Wnoszący odwołanie przedstawił również Sądowi wynikłą stąd wymianę pism i dodatkowo załączył je do skargi.

Sąd stwierdził w swoim orzeczeniu zaskarżonym w drodze odwołania, że skarga nie odpowiadała wymogom formalnym z art. 44 § 1 lit. c) regulaminu postępowania i że zarzuty nie zostały dostatecznie przedstawione. Wnoszący odwołanie temu zaprzecza, ponieważ przedstawił on nie tylko w zwięzłej formie, lecz także wyczerpująco kontekst skargi, zarzuty i wszystkie informacje, które bez większych problemów pozwoliłyby Sądowi na zbadanie przedmiotu sporu. W szczególności podważa ono, że Sąd stwierdził również niedopuszczalność wniosku posiłkowego skarżącego w przedmiocie jedynie częściowego stwierdzenia nieważności decyzji Komisji z dnia 28 sierpnia 2012 r. (w drodze której przekazała ona niekompletne dokumenty) – mimo uznania w tym względzie tego zarzutu.

Wnoszący odwołanie stawia dalej zarzut, że Sąd określa pisma złożone przez niego w formie załącznika jako zbiorcze odniesienie się i nie uznał ich, mimo że przyczyniały się one do sprecyzowania podstaw i pism przytoczonych w skardze i w ten sposób stanowiły integralną część skargi. Wnoszący odwołanie zwraca się także przeciwko stanowisku Sądu, zgodnie z którym przedłożona odpowiedź skarżącego jest nieskuteczna – mimo że dostarczył ją zgodnie z regulaminem jako uzupełnienie skargi wraz z uściśleniem swoich argumentów oraz wraz z przedłożeniem wszystkich kwestionowanych dokumentów. Zarzuca on, że zaskarżone orzeczenie jest niezgodne z prawem ponieważ opiera się na ciężkich naruszeniach prawa i że w ten sposób Sąd pobawił skarżącego prawa do skutecznego środka zaskarżenia.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy)
w dniu 22 maja 2015 r. – Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni/Istituto Nazionale di Statistica
– ISTAT i in.**

(Sprawa C-240/15)

(2015/C 302/17)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni

Strona pozwana: Istituto Nazionale di Statistica – ISTAT, Presidenza del Consiglio dei Ministri, Ministero dell'Economia e delle Finanze

Pytanie prejudycjalne

Czy zasady bezstronności oraz finansowej i organizacyjnej niezależności, które powinny obowiązywać w odniesieniu do krajowych organów regulacyjnych, o których mowa w art. 3 dyrektywy 2002/21/WE ⁽¹⁾, a także zasada samofinansowania, o której mowa w art. 12 dyrektywy 2002/20/WE ⁽²⁾, sprzeciwiają się przepisom krajowym (takim jak przepisy znajdujące zastosowanie w niniejszym postępowaniu) obejmującym takie organy zakresem stosowania przepisów o finansach publicznych, a w szczególności zakresem przepisów szczególnych w sprawie ograniczenia i racjonalizacji wydatków administracji publicznej?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa ramowa) (Dz.U. L 108, s. 33).

⁽²⁾ Dyrektywa 2002/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa o zezwoleniach) (Dz.U. L 108, s. 21).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vrhovno sodišče Republike Slovenije (Słowenia) w dniu 1 czerwca 2015 r. – Drago Nemec/Republika Słowenii

(Sprawa C-256/15)

(2015/C 302/18)

Język postępowania: słoweński

Sąd odsyłający

Vrhovno sodišče Republike Slovenije

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Drago Nemec

Strona pozwana: Republika Słowenii

Pytania prejudycjalne

1) Czy przepis art. 2 pkt 1 akapit trzeci dyrektywy 2000/35 ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że w systemie, w którym osoba fizyczna uzyskuje zezwolenie na wykonywanie działalności gospodarczej, wskazujące działalność, na którą to zezwolenie zostało wydane, nie chodzi o przedsiębiorstwo, a w konsekwencji nie chodzi też o transakcję handlową w rozumieniu rzeczzonego przepisu dyrektywy, jeżeli transakcja, z której wynika opóźnienie w płatności, odnosi się do działalności, która nie jest objęta zezwoleniem?

W wypadku odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze:

2) Czy przepis art. 2 pkt 1 akapit trzeci dyrektywy 2000/35 należy interpretować w ten sposób, że osoba fizyczna jest uważana za przedsiębiorstwo, a transakcja, z której wynika opóźnienie w płatności – za transakcję handlową w rozumieniu tego przepisu, jeżeli chodzi o transakcję, która wprawdzie nie wchodzi w zakres działalności zarejestrowanej na tę osobę, ale wynika z działalności, która ze względu na swój charakter może być działalnością gospodarczą i na którą to transakcję została wystawiona faktura?